

Sygn. akt III RC 292/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w S. Wydział III Rodzinny i Nieletnich w składzie :

Przewodniczący : Sędzia Sądu Rejonowego Małgorzata Frydrykiewicz

Protokolant : Tomasz Lisowski

Po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2017 roku w S.

na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniej Z. H. reprezentowanej przez matkę M. D. (1)

przeciwko M. H.

o podwyższenie alimentów

I. Podwyższa alimenty ustalone ugodą z dnia 15 kwietnia 2015 roku w sprawie IIIRC 158/15 Sądu Rejonowego w S. (...) od pozwanego M. H. na rzecz małoletniej Z. H. z kwoty po 350 (trzysta pięćdziesiąt złotych) miesięcznie do kwoty po 450 zł (czteryście pięćdziesiąt złotych) miesięcznie, poczynając od 01 grudnia 2017 roku, płatne z góry do dnia dwudziestego każdego miesiąca - z odsetkami ustawowymi w przypadku opóźnienia zapłaty każdej kwoty.

II. Oddala powództwo w pozostałej części.

III. Odstępuje od obciążania pozwanego kosztami sądowymi.

IV. Nie zasądza od pozwanego na rzecz przedstawiciela ustawowego małoletniej powódki kosztów zastępstwa procesowego.

V. Wyrokowi w punkcie I. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Małgorzata Frydrykiewicz

Sygn. akt III RC 292/17

UZASADNIENIE

M. D. (1) w imieniu małoletniej córki Z. H. wniosła o podwyższenie alimentów zasądzonych od M. H. z kwoty po 350 zł do kwoty po 750 zł miesięcznie, płatne do 15. dnia każdego miesiąca, począwszy od dnia wniesienia pozwu wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat. Strona powodowa wniosła również o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że małoletnia Z. H., urodzona (...), jest córką M. D. (1) i M. H.. W ugodzie sądowej ustalono, że M. H. będzie łożył na utrzymanie córki w kwocie po 350 zł miesięcznie. Nadto zobowiązał się do czynienia zakupów na rzecz małoletniej. Od czasu zawarcia ugody zmieniły się potrzeby małoletniej, jak też wzrosły możliwości zarobkowe pozwanego, gdyż aktualnie pracuje. Strona powodowa wskazała, że koszty utrzymania małoletniej wynoszą ok. 1500 zł miesięcznie i składają się na nie: 400 zł – żywność, 500 zł – koszty utrzymania mieszkania, 100 zł – odzież i obuwie, 100 zł – higiena i pielęgnacja, 200 zł – przedszkole, 100 zł – gry edukacyjne, 25 zł – wycieczki przedszkolne, 100 zł – leki i witaminy. Strona powodowa wskazała, że zakupiono telewizor za kwotę 1299 zł z miesięczną ratą w kwocie 59 zł.

Z telewizora również korzysta małoletnia. Powódka jest aktywnym dzieckiem i chciałaby chodzić na zajęcia taneczne, których koszt to 70 zł miesięcznie.

W odpowiedzi na pozew M. H. uznał powództwo do kwoty po 450 zł miesięcznie, płatnej do 20. dnia każdego miesiąca, począwszy od uprawomocnienia się wyroku wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia którejkolwiek z rat. Wniósł nadto o zwolnienie z kosztów sądowych, jakie miałyby ponieść na rzecz powódki, a także wniósł o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie.

W uzasadnieniu wskazał, że zarabia ok. 2300 zł miesięcznie, z czego na własne utrzymanie wydaje 900 zł, na co składa się: 500 zł – mieszkanie i opłaty, 100 zł – dojazdy do pracy, 300 zł – wyżywienie. Ponadto wydaje ok. 1200 zł miesięcznie z tytułu zadłużeń, jakie ma w bankach. Pozwany wskazał również, że na rzecz córki przeznacza średnio po ok. 200 zł miesięcznie, na co składają się koszty dojazdu po córkę i jej odwiezienia, koszty jej wyżywienia, odzieży i inne wydatki związane z jej pobytem w miejscu zamieszkania pozwanego. M. H. wskazał, że dwukrotnie w przeszłości trafił do szpitala i w związku z tym miał trudności w spłacie obciążających go należności. Po ustabilizowaniu stanu zdrowia podjął zatrudnienie, spłacił zaległości alimentacyjne i obecnie łoży na utrzymanie córki regularnie. Nadto spłaca pozostałe należności w ramach zawartych ugód.

Na rozprawie w dniu 22 listopada 2017 roku strona powodowa ograniczyła powództwo do kwoty po 600 zł miesięcznie, na co pozwany wyraził zgodę (k. 79).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Przed Sądem Rejonowym w S. (...) w dniu 15 kwietnia 2015 roku w sprawie III RC 158/15 M. D. (1) jako przedstawiciel ustawowy małoletniej Z. H. i M. H. zawarli ugodę sądową, na mocy której M. H. zobowiązał się do łożenia na utrzymanie córki w kwocie po 350 zł miesięcznie, począwszy od 1 stycznia 2015 roku, płatnej do 20. dnia każdego miesiąca wraz z odsetkami w wysokości ustawowej w razie opóźnienia w zapłacie.

Dowód:

- protokół rozprawy wraz z ugodą sądową, k. 22v akt III RC 158/15.

W czasie zawierania ugody sądowej M. D. (1) pracowała zarobkowo, uzyskując wynagrodzenie w kwocie po 1500 zł miesięcznie. M. H. pozostawał bez pracy, otrzymując zasiłek w kwocie po 652 zł miesięcznie. Podejmował się prac dorywczych, osiągając z tego tytułu ok. 900 zł miesięcznie. Miał zadłużenia w związku z nieuiszczaniem bieżących należności w związku z zaciągniętymi zobowiązaniami. Prowadzone były wobec niego postępowania egzekucyjne.

Dowód:

- protokół rozprawy, k. 22-23 akt III RC 158/15,

- zaświadczenie M. D., k. 10 akt III RC 158/15,

- zaświadczenie z PUP, k. 21 akt III RC 158/15.

Małoletnia Z. H. ma nieco ponad 4 lata. Małoletnia uczęszczała do żłobka, które koszt wahał się od ok. 150 zł miesięcznie do nawet 500 zł miesięcznie. Aktualnie małoletnia uczęszcza do przedszkola, którego koszt wynosi od ok. 100 zł do ok. 183 zł miesięcznie. Opłata z tytułu komitetu rodzicielskiego to 150 zł rocznie, składki co miesiąc po 10 zł, ubezpieczenie – 40 zł rocznie. Nadto matka małoletniej zakupuje książki – 54 zł rocznie. Zwiększyły się koszty leczenia małoletniej, albowiem zdiagnozowano u niej refluks, a nadto małoletnia ma atopowe zapalenie skóry i problemy alergologiczne. Koszt zakupu leków na refluks wynosi 60 zł. Syrop przepisany przez alergologa – 35 zł, maść na zapalenie skóry – 15 zł. Dodatkowo tran – 20 zł i witamina C – 10 zł. Koszt wyżywienia dziecka wynosi ok. 400 zł miesięcznie. Zakup odzieży – ok. 100 zł miesięcznie, zajęcia taneczne w przedszkolu – 40 zł oraz przedszkoliada –

36 zł miesięcznie, środki chemiczne i higieniczne – ok. 100 zł. Małoletnia nosi obuwie ortopedyczne, którego roczny koszt zakupu to 120-150 zł.

Dowód:

- zeznania M. D. (1), k. 79v,
- potwierdzenia przelewów za żłobek przedszkole, k. 45-46,
- dokumentacja medyczna, k. 47, 49, 50, 76, 77,
- paragon za obuwie ortopedyczne, k. 48,
- faktury z apteki, k. 51-55,
- umowa o przedszkoliadę, k. 78.

M. D. (1) jest zatrudniona w (...) S.A. jako administrator-kasjer za wynagrodzeniem w kwocie 2539,49 zł brutto miesięcznie, 1841,05 zł netto miesięcznie.

Matka powódki pozostaje aktualnie w związku partnerskim. Jej partner wynajmuje mieszkanie, za co płaci 1000 zł opłaty za najem oraz 390 zł z tytułu czynszu. Rachunek za prąd wynosi ok. 200 zł co 2 miesiące. (...) M. D. (1) jest zatrudniony jako brygadzysta za wynagrodzeniem w kwocie ok. 2500 zł miesięcznie. M. D. (1) jest współwłaścicielem samochodu osobowego, który wykorzystuje do dojazdów do pracy. Celem ubezpieczenia samochodu matka powódki zaciągnęła kredyt.

Dowód:

- zeznania M. D. (1), k. 79v,
- zaświadczenie o wynagrodzeniu, k. 6, 14,
- kopia umowy najmu, k. 74-75,
- paragony za zakup paliwa, k. 62, 63,
- kopia umowy kredytu, k. 61.

M. H. mieszka i pracuje w S.. Aktualnie jest zatrudniony w firmie (...) Sp. z o.o. w S. za wynagrodzeniem od 1900 zł netto miesięcznie do 2437,49 zł netto miesięcznie. Mieszka z partnerką i jej 2 dziećmi w jej mieszkaniu. Dokłada się do opłat w kwocie ok. 200-250 zł miesięcznie do czynszu, a nadto do opłat za zużytą energię elektryczną – ok. 200 zł co 2 miesiące. Partnerka M. H. jest pielęgniarką i zarabia ok. 2500-2600 zł miesięcznie. Otrzymuje alimenty na dzieci oraz świadczenie wychowawcze na drugie dziecko.

M. H. wydaje na własne wyżywienie 400-450 zł miesięcznie. Po półrocznej niezdolności do pracy przyjmuje suplementy wzmacniające – ok. 100 zł miesięcznie oraz sterydy ok. 56 zł (2 opakowania po 28 zł każde) miesięcznie. Na odzież i środki czystości przeznaczają od 80 zł do 100 zł. Nadto spłaca zobowiązania zaciągnięte jeszcze w okresie pozostawania w związku z M. D. (1). Po skonsolidowaniu zadłużeń i zawarciu ugód na opłacanie długów przeznaczają ok. 800 zł miesięcznie.

M. H. utrzymują stałą styczność z małą córką. Zabiera ją również do siebie i w tym czasie ją utrzymuje oraz dokonuje na jej rzecz zakupów w postaci zabawek czy odzieży i obuwia. Na utrzymanie córki pozwany wydaje ok. 200 zł miesięcznie.

Dowód:

- zeznania M. H., k. 80,
- dokumentacja dot. zadłużeń, k. 22, 23,
- zaświadczenie o wynagrodzeniu, k. 24,
- paragon zakupu rowerka, k. 25,
- paragony za zakup odzieży i zabawek, k. 26,
- zdjęcia, k. 28-38.

Sąd rozważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w części.

Jak wynika z treści pozwu podstawę prawną żądania stanowi przepis art. 138 ustawy z dnia 25 lutego 1964 roku Kodeks rodzinny i opiekuńczy, zwanej dalej k.r.o., zgodnie z dyspozycją którego w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego.

Pokreślić jednak należy, że do stwierdzenia, czy nastąpiła zmiana stosunków w rozumieniu przepisu art. 138 k.r.o. należy wziąć pod uwagę, czy istniejące warunki i okoliczności mają charakter trwały, dotyczą okoliczności zasadniczych, ilościowo znacznych i wyczerpują te przesłanki, które w istotny sposób wpływają na zakres obowiązku alimentacyjnego (podobnie w Uchwale Pełnego Składu Izby Cywilnej i Administracyjnej Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 r., III CZP 91/86, OSNCP 1988 nr 4, poz. 42, MoP 1988 nr 6, poz. 60, Legalis nr 26104).

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że w niniejszej sprawie bezsporne jest, że obowiązek dostarczania powodowi środków utrzymania wynika z przepisów art. 128 k.r.o., art. 133 § 1 k.r.o. i art. 135 § 1 k.r.o.

Stosownie do dyspozycji przepisu art. 128 k.r.o. obowiązek alimentacyjny, czyli obowiązek dostarczania środków utrzymania, a w miarę potrzeby także środków wychowania obciąża krewnych w linii prostej oraz rodzeństwo. Znaczenie zasadnicze ma jednak treść przepisu art. 133 § 1 k.r.o., z którego wynika, że rodzice są obowiązani do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania.

W realiach niniejszej sprawy powódka, jako 4-latek, nie ma zdolności do samodzielnego utrzymania, tym samym na rodzicach spoczywa ustawowy ciężar zaspokajania jej potrzeb. Z. H. kontynuuje bowiem w przedszkolu i nie posiada żadnego majątku czy dochodu, który mógłby posłużyć do zaspokajania kosztów jej utrzymania.

W tym miejscu wskazać należy, że o zakresie obowiązku alimentacyjnego decydują usprawiedliwione potrzeby uprawnionego (art. 135 § 1 k.r.o.). Pojęcia usprawiedliwionych potrzeb nie można jednoznacznie zdefiniować, ponieważ nie ma jednego stałego kryterium odniesienia. Rodzaj i rozmiar tych potrzeb jest uzależniony od cech osoby uprawnionej oraz od splotu okoliczności natury społecznej i gospodarczej, w których osoba uprawniona nie znajduje. Nie jest możliwe ustalenie katalogu usprawiedliwionych potrzeb podlegających zaspokojeniu w ramach obowiązku alimentacyjnego i odróżnienie ich od tych, które jako przejaw zbytku lub z innych przyczyn nie powinny być uwzględnione. W każdym razie zakres obowiązku alimentacyjnego wyznaczać będą poszczególne sytuacje uprawnionego i zobowiązanego, konkretne warunki społeczno-ekonomiczne oraz cele i funkcje obowiązku alimentacyjnego. Dopiero na tym tle będzie można określić potrzeby życiowe - materialne i intelektualne uprawnionego. Zakres potrzeb dziecka, które powinny być przez rodziców zaspokajane, wyznacza treść art. 96 k.r.o., według którego rodzice obowiązani są troszczyć się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka i przygotować je należycie - odpowiednio do jego uzdolnień - do pracy dla dobra społeczeństwa. Stosownie do tej dyrektywy rodzice w zależności od swych możliwości są obowiązani zapewnić dziecku środki do zaspokojenia zarówno jego potrzeb fizycznych (wyżywienia, mieszkania, odzieży, higieny osobistej, leczenia w razie choroby), jak i duchowych (kulturalnych), a także

środki wychowania (kształcenia ogólnego, zawodowego), według zdolności, dostarczania rozrywek i wypoczynku. Przy ocenie, które z potrzeb uprawnionego powinny być uznane za potrzeby usprawiedliwione, należy z jednej strony brać pod uwagę możliwości zobowiązanego, z drugiej zaś zakres i rodzaj potrzeb. Będzie to mieć wpływ na rozstrzygnięcie, w jakiej mierze możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego będą wzięte pod uwagę przy oznaczaniu zakresu obowiązku alimentacyjnego. Zawsze jednak każde dziecko musi mieć zapewnione podstawowe warunki egzystencji w postaci wyżywienia zapewniającego jego prawidłowy rozwój fizyczny, stosowną do wieku odzież, środki na ochronę zdrowia, kształcenie podstawowe i zawodowe oraz na ochronę jego osoby i majątku. Wyjście poza wymienione potrzeby zależy już tylko od osobistych cech dziecka oraz od zamożności i przyjętego przez zobowiązanego modelu konsumpcji. Zgodnie z utrwaloną w orzecznictwie zasadą, dzieci mają prawo do równej stopy życiowej z rodzicami, i to zarówno wtedy, gdy żyją z nimi wspólnie, jak i wtedy, gdy żyją oddzielnie. Oznacza to, że rodzice powinni zapewnić dziecku warunki materialne odpowiadające tym, w jakich żyją sami. Nie będzie to jednak dotyczyło potrzeb będących przejawem zbytku (Uchwała Pełnego Składu Izby Cywilnej i Administracyjnej Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 r., III CZP 91/86, OSNCP 1988 nr 4, poz. 42, MoP 1988 nr 6, poz. 60, Legalis nr 26104).

Przenosząc powyższe rozważania prawne na grunt niniejszej sprawy, ocenić należało, czy od czasu zawarcia ugody w sprawie III RC 158/15, doszło do zmiany stosunków mających wpływ na zakres obowiązku alimentacyjnego, a więc czy w istocie wzrosły potrzeby uprawnionej – Z. H. oraz czy żądane alimenty nie przekraczają możliwości zarobkowych i majątkowych pozwanego M. H..

Sąd, ustalając stan faktyczny sprawy, miał na uwadze treść przepisu art. 227 k.p.c., a mianowicie, że przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Jako że meritum niniejszego postępowania stanowi rozstrzygnięcie w przedmiocie podwyższenia alimentów, jedynie fakty wpływające na tę okoliczność mogły stanowić przedmiot ustaleń faktycznych czynionych przez Sąd.

W ocenie Sądu, zgromadzone w aktach sprawy dokumenty – jako sporządzone w sposób przewidziany prawem oraz przez podmioty do tego uprawnione – uznać należy za wiarygodne. Zdaniem Sądu, po bezpośrednim zapoznaniu się z materiałem dokumentarnym, nie sposób sformułować zastrzeżeń do niego, albowiem brak jest okoliczności, które wpływałyby negatywnie na ocenę tego materiału.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania M. D. (1) i M. H.. Zeznania rodziców powódki znajdowały bowiem potwierdzenie w przedłożonych przez nich dokumentach.

Przechodząc do meritum sprawy wskazać należy, że Z. H. nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie (art. 133 § 1 k.r.o.), albowiem nie ma majątku i własnych źródeł dochodu, ma dopiero nieco ponad 4 lata i nadal kontynuuje edukację.

W ocenie Sądu doszło do istotnej zmiany okoliczności po stronie usprawiedliwionych potrzeb powódki w porównaniu ze stanem istniejącym na dzień zawierania ugody w sprawie III RC 158/15.

Nie budzi wątpliwości Sądu, że pojawiła się potrzeba zwiększenia wydatków po stronie powódki, gdyż wzrosły koszty jej utrzymania w zakresie wydatków związanych z leczeniem oraz żywieniem. U małoletniej zdiagnozowano problemy alergologiczne, laryngologiczne oraz gastrologiczne. Wydatki w związku z zakupem leków wynoszą ok. 100 zł miesięcznie. Dziecko dorasta, więc zwiększają się potrzeby żywieniowe. Małoletnia wraz z matką zamieszkuje obecnie w 2-pokojowym mieszkaniu, które najmuje partner M. D. (1). Sąd nie zaliczył do kosztów jej utrzymania wydatków związanych z utrzymaniem mieszkania, gdyż obecność dziecka nie podnosi kosztów utrzymania mieszkania, które co do zasady chcą wynajmować dorośli, a więc M. D. (1) i jej obecny partner.

W konsekwencji Sąd uznał, że koszty utrzymania dziecka wzrosły o ok. 200 zł miesięcznie, przy uwzględnieniu niższych opłat za przedszkole względem opłat za żłobek (żłobek kosztował średnio między 300 a 400 zł, a przedszkole kosztuje ok. 180 zł).

Nie można tracić z pola widzenia i tej okoliczności, że sytuacja materialna pozwanego jest nieco lepsza od sytuacji z chwili zawierania ugody w sprawie III RC 158/15. Jak bowiem wynika z poczynionych ustaleń, ówczesnie pozwany był osobą bezrobotną, zajmującą się pracami dorywczymi z łącznym dochodem w kwocie ok. 1500-1600 zł miesięcznie, podczas gdy obecnie pracuje zawodowo za wynagrodzeniem w kwocie ok. 2300 zł miesięcznie, utrzymuje siebie i liczne zobowiązania finansowe, które regularnie spłaca, a które zaciągnął będąc jeszcze w związku z matką powódki. Sąd dostrzega, że sytuacja pozwanego co do zasady uległa poprawie, ale pamiętać należy, że M. H. spłaca zobowiązania, z których w przeszłości korzystała powódka i jej matka. Zatem choć są to zobowiązania pozwanego, to w pewnym moralnym sensie obciążają one także powódkę i jej matkę. Nie można tracić z pola widzenia i tej okoliczności, że M. H. stara się utrzymywać styczność z córką, zabiera ją do siebie na weekendy, kiedy to sprawuje nad córką bezpośrednią pieczę i kiedy ją utrzymuje. Z poczynionych ustaleń wynika, że M. H. poza uiszczanymi alimentami przeznacza na potrzeby córki ok. 200 zł miesięcznie. Są to głównie wydatki na wyżywienie w czasie, gdy córka u niego przebywa, jak też wydatki czynione na zakup odzieży i zabawek. W rezultacie pozwany pokrywa poza uiszczanymi alimentami jeszcze inne potrzeby dziecka.

Zdaniem Sądu, przytoczone wyżej okoliczności uzasadniają zmianę dotychczasowej wysokości alimentów.

W tej sytuacji należało ocenić w jakim zakresie każdy z rodziców powoda winien uczestniczyć w wyższych kosztach utrzymania dziecka. Zdaniem Sądu, przyjmując, że proces wychowania małoletniego jeszcze się nie zakończył, stosownie do treści art. 135 § 2 k.r.o. – należy odpowiednio rozdzielić między rodziców małoletniego nie tylko koszty jego utrzymania, ale również koszty wychowania.

W tym względzie, Sąd wziął pod uwagę, iż to M. D. (1) sprawuje bezpośrednią, osobistą pieczę nad córką, co oznacza, że pozwany, na którym ciąży obowiązek alimentacji w równym stopniu jak na matce małoletniej, winien wyrównać swój udział w sprawowaniu opieki nad dzieckiem poprzezłożenie odpowiedniej, wyższej kwoty, niż ta, która obciąża matkę powódki. Kwota ta winna stanowić comiesięczne częściowe zaspokojenie potrzeb dziecka, których M. H. nie jest w stanie zaspokajać osobiście w zakresie kosztów wychowania dziecka.

W konsekwencji Sąd uznał, że ojciec dziecka powinien uiszczać alimenty wyższe o 100 zł niż dotychczas, albowiem wzrost kosztów utrzymania małoletniej wyniósł ok. 200 zł (koszty leczenia i wyżywienia). Pozostałe wyższe wydatki (np. na zajęcia dodatkowe) bilansują się z niższymi wydatkami na przedszkole w porównaniu z wydatkami za żłobek.

W konsekwencji, zdaniem Sądu spełnione zostały przesłanki określone przepisem art. 138 k.r.o., dlatego Sąd podwyższył dotychczasowe alimenty w kwocie po 350 zł miesięcznie do kwoty po 450 zł miesięcznie. Tym samym Sąd zmienił rozstrzygnięcie o alimentach zawarte w ugodzie sądowej zawartej przed Sądem Rejonowym w S. (...) w dniu 15 kwietnia 2015 roku, sygn. akt III RC 158/15. Zasadzenie alimentów w wyższej kwocie nastąpiło od dnia 1 grudnia 2017 roku, albowiem alimenty służą zaspokojeniu bieżących potrzeb osób do nich uprawnionej, a w niniejszej sprawie nie wykazano, aby małoletnia powódka miała jakieś niezaspokojone potrzeby.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast zgodnie z art. 482 § 2 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, przyjmując, że brak jest podstaw faktycznych do podwyższenia alimentów ponad kwotę 450 zł oraz od dnia wniesienia pozwu, co uzasadniono powyżej.

Z uwagi na okoliczność, że pozwany M. H. przegrał proces, powinien ponieść związane z tym koszty procesu (art. 98 § 1-3 k.p.c.) oraz koszty sądowe (art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98

§ 1 k.p.c.). Sąd uznał jednak, że nie należy pozwanego obciążać kosztami sądowymi należnymi Skarbowi Państwa, albowiem M. H. wywiązuje się ze swojego obowiązku alimentacyjnego wobec córki, utrzymuje ją w czasie sprawowania pieczy nad nią, jak też ponosi wysokie wydatki w związku z powstałymi niezależnie od niego (z uwagi na stan zdrowia) zadłużeniami wobec wierzycieli. Postawa pozwanego, tj. dążenie do spłaty należności alimentacyjnych w pierwszej kolejności oraz zawieranie ugód z wierzycielami wskazuje, że nie unika on swoich zobowiązań, ale dostosowuje możliwości płatnicze do możliwości zarobkowych. Sąd zdecydował zatem o odstąpieniu od obciążania pozwanego kosztami sądowymi (art. 102 k.p.c. w zw. z art. art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

Sąd nie zasądził od pozwanego także kosztów procesu w postaci kosztów zastępstwa procesowego na rzecz strony powodowej. Sąd kierował się w tym względzie opisaną wyżej trudną sytuacją materialną pozwanego, częściowym uznaniem przez niego żądania pozwu przy pierwszej czynności procesowej, jak też niewielkim udziałem pełnomocnika strony powodowej w ramach niniejszego postępowania (złożenie jednego pisma o ogólnej treści oraz udział w jednej rozprawie). W konsekwencji, na zasadzie art. 101 k.p.c. i art. 102 k.p.c., Sąd rozstrzygnął jak w punkcie IV. wyroku.

Rozstrzygnięcie w zakresie nadania wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności, znajduje uzasadnienie w treści art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c., zgodnie z którym jeżeli sąd zasądza alimenty, to z urzędu musi nadać takiemu wyrokowi przy jego wydawaniu rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Małgorzata Frydrykiewicz